

2016/2017

ŠOLSKO
GLASILO

VRTILJAK

**Osnovna šola n. h. Maksa Pečarja
Črnuče**

Dragi bralci in soustvarjalci Vrtiljaka!

Letošnji Vrtiljak vam ponujamo v branje med brezskrbnimi poletnimi počitnicami, da bi vam krajšal vroče poletne dni, vas razvedril in spomnil na prijetno druženje med šolskim letom.

Hvala vsem učencem in njihovim mentorjem, ki so se potrudili in s svojimi prispevki obogatili naše glasilo. Posebno zahvalo zasluži Eva Peljhan, učenka 8. b razreda, ki je z veliko odgovornostjo opravila nalogo oblikovanja in urejanja glasila.

Urednica Nataša Sitar

Mladi novinarji in avtorji besedil: učenci OŠ n. h. Maksa Pečarja

Sodelavci: učenci in učitelji OŠ n.h. Maksa Pečarja

Urednik pomočnik: Eva Peljhan

Prelom: Eva Peljhan

Glavna urednica: Nataša Sitar

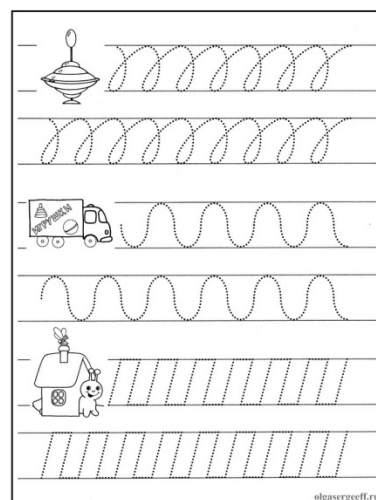
Naslovnica in ilustracije: Kalina Naskovski Perne

Lektoriranje: Nataša Sitar

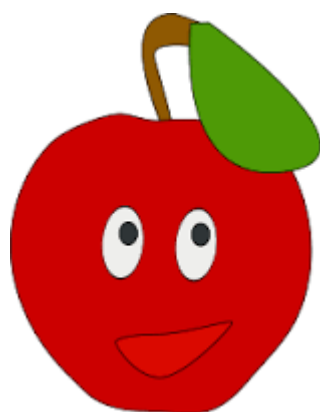
Izdaja: OŠ n.h. Maksa Pečarja

Junij, 2017

UGANKE - 1.A

RDEČE JE IN OKROGLO
JE ...

(NAJA, ADRIJANO)

MODRO JE, MIRNO JE,
SLANO JE ...
JE MODRO IN V NJEM
PLAVAMO ...

(ERIK, LIZA)

JE MODRA, IMA ROKAVE,
IMA SPODAJ
VODORAVNO ČRTO ...

(PIA)

VROČE JE POLETI...
JE RUMENO, HODITI NE
ZNA, SVETI NA ZEMLJO

(HANA, NEŽA)

JE RUMENA IN JE SADJE ...
RUMENA JE KOT LUNA ...

(OTTO, URBAN)

TO BIJE V KOŽI, VMES SO
KOSTI ...

(KATARINA)

JE RDEČA IN LAHKO TUDI
POJEŠ ...
MAJHNA JE ...
PODOBNA JE HRUŠKI ...
SLADKA JE, KO JO JEŠ ...
IMA MAJHNE PEŠKE ...

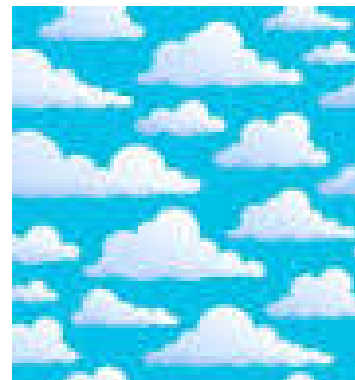
(AVGUST, GOŠA,
ANDRAŽ, BOBAN, SARA)

JE RUMENA IN NA DREVESU
...
JE SADJE ...

(KAJA, ANABELA)

JE NAD NAMI IN JE
MODRE BARVE ...

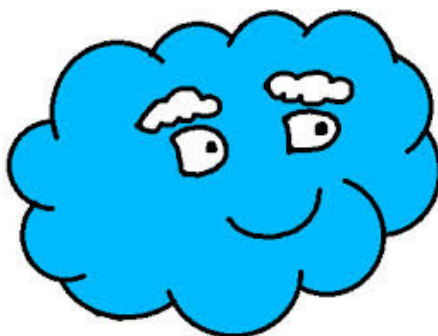
(RUBI, TEODOR)

NOSI SE NA NOGI ...

(GAL)

JE MODRE BARVE IN NA
NEBU ...

(EMRAH)

JE RUMENE BARVE IN
PODOBNA ČRKI V...
POTREBNO JO JE NOSITI
V ŠOLO ...

(IZAK, EVITA)

JAZ SEM ... TI PA NE

Učenci 3. a smo uživali ob pesmi Svetlane Makarovič Jaz sem jež in se nato tudi sami preizkusili v rimanju.

Jaz sem muca, ti pa ne,
jaz pa predem, ti pa ne,
jaz pa mijavkam, ti pa ne,
vsak se me boji prijeti, tebe
pa nobeden.

Zala in Milica

Jaz sem konj, ti pa ne,
jaz pa tečem, ti pa ne,
jaz vlečem voz, ti pa ne,
vsak želi si na meni jahat, ti
pa se me bojiš.

Katarina, Kiara, Tia

Jaz sem krava, ti pa ne,
jaz dajem mleko, ti pa ne,
jaz imam zvonec, ti pa ne,
jaz sem doma v hlevu, ti pa
ne,
jaz imam telička, ti pa ne,
mene vsak pohvali, tebe pa
nobeden.

Manca in Laura

Jaz sem konj, ti pa ne,
jaz sem hiter, ti pa ne,
jaz nosim grivo, ti pa ne,
vsak se me boji ujeti, tebe na
nobeden.

Zorja in Stella

Jaz sem telefon, ti pa ne,
jaz zvonim, ti pa ne,
jaz sem glasen, ti pa ne,
mene vsak lahko izključi,
tebe pa nobeden.

Nejc in Julij

Jaz sem žaga, ti pa ne,
jaz pa režem, ti pa ne,
imam rezilo, ti pa ne,
vsak se me boji prijeti, tebe
pa nobeden.

Ruben in Milan

Jaz sem konj, ti pa ne,
jaz galopiram, ti pa ne,
pasem se na pašniku, ti pa ne,
mene težko je res ujeti, tebe
pa z lahkoto.

Svit in Mladen

Jaz sem mačka, ti pa je,
na soncu predem, ti pa ne,
plezam, mleko pijem, ti pa
ne,
miške se me bojijo, tebe pa
nobena.

Aljaž in Marsel

Jaz sem morski pes, ti pa ne,
imam ostre zobe, ti pa ne,
plavam v oceanu, ti pa ne,
vsak beži pred mano, pred
tabo pa nobeden.

Anes in učiteljica Lili

Jaz sem ptič, ti pa ne,
jaz letim, ti pa ne,
nobeden me ne more ujeti,
ker tako sem hiter.

Jaz sem majhen, ti pa ne,
jaz sem lep, ti pa ne,
s kljunom kljunem te lahko,
saj ostrega imam zelo.

Alisa in Brina

MOJ DEDI ATA

Moja dva dedka sta oba zelo prijazna.

Zelo radodarna, šal oba sta polna ,
omara z bonboni pa vedno prazna ,
saj vse poje moj dedi ata.

Čeprav ga mama zaustaviti skuša ,
zaman poskuša.

Saj ata se ne bo vdal,
prostovoljno bonbonov ne bo dal,
zase jih bo obdržal in si jih v usta zbasal.

To me nič ne moti,
prijazen je in smešen,
sladkosneden.

Rad me ima zelo,
in jaz njega prav tako!

Jena Velepec, 4. d

MOJ DEDEK

Mojemu dedku ime je Matjaž.
Mojemu dedku sladkosnedku, spekla torto bom,
saj kmalu rojstni dan slavi.
Mojemu dedku brkodedku veselje podarila bom.
Na vrtu rožce bova sadila in se zraven veselila.
Mojster Matjaž moj dedek je, saj vse popraviti zna.

Nina Lojevec, 4. d

MOJA BABI

Babi vedno me razvaja,
ko grem k njej, se veselim.

Babi mi nikoli ne nagaja,
pri njej vedno dobro spim,
ker ona živi na deželi,
tam nihče me ne budi.

Ko babi speče medenjake,
vsem cedijo sline se,
babi vedno je vesela,
rada gleda »tut" TV.

Martin Flisar, 4. d

MOJ PRIJAZNI DEDEK

Moj dedek prijazen je,
moj dedek radodaren je.

Moj dedek smešen je
dečko kliče me.

Včasih me vpraša,
kako je bilo v šoli.

Dobro, odgovorim.

Dedek me čaka v
dnevni sobi.

Dedek je meni kot
zaklad in vedno me
bo imel rad.

Svit Smolnikar Bezjak, 4. d

MOJA BABI

Moja babi je vrtnarka,
vse rože pozna.
Še posebej se na orhideje spozna.

Cele dneve jih zaliva,
gleda, čuva in neguje,
lepe rože res ima.

Hana Tomažinčič, 4. D

MOJA BABICA

Draga moja babica,
res imam te rad.
Vedno mislim nate,
ti si moj zaklad.

Ko se skupaj igrava,
res mi je lepo.
Ko me stisneš k sebi,
mi pri srcu je toplo.

Žan Rožej, 4. d

DEDEK IN BABICA

Včasih nas babi okara,
včasih pa dedek razvaja.

Dedek nas pustolovščin uči,
babi pa ves čas miri.

Dedek bonbone nam daje,
babi pa z glavo zamaje.

Ema Bombek, 4. d

NESMISELNICA

Sonce je pod parketom,
v plastenki je zvezek in zunaj voda.
Osončje je pokril velik zid, ki je pod stolom,
pod stolom pa je planet opeka.

Miha Križman, 4. d

MOČ BESEDE

Napisala Kaja Debelak, 6. a

V Vrbi na Gorenjskem se vsi vaški otroci ob nedeljah zbiramo pod lipo. Nekateri pridemo že uro prej, da le ne bi zamudili g. Franceta, ki nam pripoveduje zelo zanimive zgodbe. Komu? Meni in vsem vaškim otrokom. Ravno zdaj grem k njemu, za danes nam je obljubil nekaj poučnega. Pod lipo so že Peter, Andrej, Jakob, Nina in Bartolomej. Vsi že nestrpno čakamo Franceta. Končno, prišel je! Je srednje velik, ima čokoladne oči, oblečen je v svoj črni plašč in ima lepo počesane črne, rahlo skodrane lase. Veliko svojega časa posveča poeziji, a nam raje pripoveduje zgodbe, saj pravi, da njegovih pesmi še ne bi razumeli. Deli nam fige in je neskončno prijazen. Pride, nas pozdravi in si najde prostor pod lipo. Začne pripovedovati: »Nekoč je v majhni lepi hiški živel Tomaž ...« Ko konča vzklikne: »Prvi pri vodnjaku dobi največjo in najlepšo figo!« in vsi se poženemo v dir do vodnjaka. Nina je prva, jaz sem drugi, biti prvi mi še nikoli ni uspelo. France da vsakemu četrto figo, nama z Nino pa kar pol. Sladkali smo se vsak s svojim koščkom fige, pili vodo iz vodnjaka, se škropili in se zabavali. Ko pa se je začelo temniti, smo vsi povrsti odhajali domov. Jutri pa spet 5 km do šole. Upam, da ta teden hitro mine in da dobimo čim manj naloge. »Sine, spat bo treba,« je zaklicala mama. »Ja, mami saj že skoraj spim,« sem ji odvrnil, se obrnil na bok in zaspal. Teden je minil kar hitro in bil je zelo

uspešen. Učitelj me je trikrat pohvalil, dvakrat okregal ... in že je nedelja. Zdaj hitim k Francetu, ker sem očetu pomagal obračati seno in se mi že malo mudi. Sem že tu, pod lipo in tudi France je tukaj. »Danes vam bom povedal zgodbo o deklici Sofi. Nekoč je na drugem koncu sveta, tam kjer sonce pade v morje, živela majhna deklica po imenu Sofi. Ni še živela prav dolgo, saj je štela komaj šest let. Imela pa je veliko družino: mamo, očka, pet bratcev in štiri sestre. Vse je imela zelo rada, razen očeta, ki se je ves čas jezil nanjo. Niti enkrat je še ni pohvalil. Ko je bil še posebej hud nanjo, mu je rekla tisto, kar mu je že dolgo želela: »Oči, dovolj te imam! Dovolj imam tega, da mi ves čas ukazuješ in me kregaš! Bodi malo bolj prijazen do mene ...« Oče se je obrnil in odšel. Naslednje jutro ji je prinesel zajtrk v posteljo. Neverjetno! Sofi je bilo to všeč, a le nekaj časa. Oče je postajal vedno bolj čuden. Vse je delal namesto nje: pisal naloge, vodil krave na pašo in jih molzel, pletel nogavice in jopice. Mama mu ni znala pomagati. Oče je postal »pre-prijazen«.

Nekega dne so se odpravili na nogometno tekmo, na kateri so igrali njeni bratje. Šlo jim je zelo slabo. Nasprotniki so vodili kar za 4 gole. Sofi tega ni mogla več gledati in sama pri sebi si je govorila: »Ves ta čas ste trenirali, zdaj pa niti gola ne zadenete!« Mimogrede pa je to zavpila naglas. Vsi so jo pogledali, nekateri jezno, drugi so se smejali, Sofi pa se je prijela za usta. Izkazalo se je, da vzklik sploh ni bil slab. Bratom je kmalu šlo zelo dobro in nadoknadili so zaostanek. Vsakih 15 minut tekme so zabili en gol, kar se ni zgodilo v vsej zgodovini nogometa. Neverjetni rezultati so se nadaljevali tudi dalje. Vsi so bili presrečni, čakala jih je bleščeča

prihodnost. Vendar so jih vsi začeli obtoževati, da goljufajo. Zdaj jih niso imenovali več Super kul bratje temveč Goljufivi bratje. Sofi je bila zelo žalostna, saj je mislila, da je vsega kriva ona. Ni pa bila prepričana.

Mama jo je zgodaj zjutraj zbudila. Sofi je z mize vzela malico in odhitela proti šoli. Srečala je sošolko Izo in jo vprašala, kdaj pride gospa Kugahi. Iza ji je odgovorila: «A ne veš, zbolela je,» reče važno. Gospa Kugahi ravno takrat vstopi v razred in Sofi šepne Izi: «Bi že nehala lagati, govori po resnici!» Gospa Kugahi pozdravi učence in vpraša Izo, kdo manjka. »Veste kaj, vi kuga, ta vaša obleka, ki jo imate vsak dan oblečeno, kar sami pogledajte koga ni!» je skočilo iz Ize. Sofi se je prijela za usta. Spet je storila to in zdaj Iza govori le po resnici! Gospa Kugahi je ogorčeno zavzdihnila in Izo poslala k ravnateljici. No, zdaj bo pa še njena najboljša prijateljica imela velike težave. Sofi je bila vsa iz sebe in ni si več upala govoriti na glas. Njene besede so se vedno uresničile. Delala je čudne stvari in ni želela še komu uničiti življenja. Zanja je bilo zdaj vsega preveč. V njej se je nabirala žalost. Vse je izbruhnilo iz nje, a ne tako, da bi jokala ali kričala. Bilo je nekaj, kar ji je govorilo: «Ne moreš biti pri ljudeh, kaj sploh še delaš tu? Mar boš še komu uničila življenje?» Nič ni premišljevala, stekla je do morja in si želela daleč stran. Počutila se je krivo. Na obzorju je zagledala majhen parnik. Na njem je sedel kapitan z belo kapo in v lepi obleki. Vprašal jo je: «Kam pa bi rada šla deklica in kje imaš starše?» Sofi je zavzdihnila in mu povedala: «Veste, gospod kapitan, jaz sem uničila življenje svojemu očku, pa svojim bratom, najboljšo prijateljico sem za zmeraj spravila v pogubo ... O, gospod kapitan, raje ne

govorim z vami, da vam česa ne storim. Dajte mi, prosim, ta majhen parnik, da z njim odplujem daleč daleč stran, kjer ne bom nikomur škodovala.« Kapitan je malo pomislil, nato pa dejal: «Deklica, vrni se domov k družini, ne beži od staršev, edino oni vedo, kaj potrebuješ in ti lahko pomagajo.» Sofi mu je še enkrat povedala, kaj je storila in da se ne more vrniti domov. Mornar jo je prepričeval, da ni ona kriva in jo poskušal potolažiti, a ona se ni dala. Zato ji je dal parnik in Sofi, ki ji je bil mornar zelo všeč, ga je prosila, naj gre z njo. Pa ji je rekel, da mora iti in biti sama, kajti vedel je, da si bo po dnevu ali dveh premislila in se vrnila domov k staršem. Sklenil je, da jo bo počakal v bližnji krčmi.

Sofi je žalostna odplula, saj ga ni razumela. Počutila se je tako sama. Tri dni je preživela tako osamljena. Živela je le od rib in skritih zalog mornarja. Odločila se je, da pozabi na vse in se prepusti šumenju morja, toploti sonca, pesmi galebov, šumenju vetra ...Vse je živelo z njo, galebi so ji peli, veter jo je božal, sonce jo je s svojimi žarki žgečkalo po vratu ... Zabavala se je. Nekoč pa je zaslišala vpijoč zvok siren. Zdelo se ji je, da je na krovu majhnega parnika ostala sama. Kako čudno, skoraj neverjetno, bila je nekako srečna. Sonce je pripekalo. Ostala bo na palubi, se je odločila. Prevzelo jo je šumenje vode, razumela ga je: svojo prvo veliko odločitev bo morala sprejeti daleč od ljudi. Zvok siren je postajal vse glasnejši, ona pa je postajala vse bolj srečna, res čudno. Začutila je, da ima ponovno priložnost, da spet najde svojo družino, a malo se je tudi bala, da ne bi komu spet kaj naredila. Sirene so se zdaj približale in parnik je obkrožila morska patrulja:« Si ti Sofi?» so vprašali reševalci. Sofi je

prikimala. Dovolila je, da so jo miličniki-reševalci pospremili na njihovo ladjo. Ni jih poslušala več, bila je presrečna, da so prišli. Videla bo starše, brate in sestre!

Ko je varno prišla domov, so se objemali, jokali, poljubljali, pa saj veste, otroci, kako je to. In odločili so se, da bodo njene moči uporabljali v dobre namene, jo skrbno varovali in ljudem pomagali. Kar je Sofi izgovorila, se je zgodilo. Ker pa niso želeli biti boljši od drugih, so Sofino moč uporabljali le v času revščine. Vsi so lepo in srečno živeli v miru in ljubezni, kar je najpomembnejše.«

»Juhu, bravo, super! To je bila najboljša pravljica, kar smo jih kdaj slišali!« smo vpili vsi presrečni. »Kaj pa je bilo z brati, očetom in Izo?« je vprašal Andrej.

»No, to pa razmislite in mi do naslednje nedelje povejte. Prvi pri vodnjaku pa dobi figo!« In spet smo se pognali v dir, kjer smo se škropili, se sladkali s figami in se sploh zabavali. Francetu pa smo obljubili, da nikoli ne bomo tako kot Sofi pobegnili od staršev. Sonce je začelo zahajati in odpravil sem se domov. France nam je povedal res čudovito zgodbo, doma jo bom povedal mami in očku.

Vidite, tako se mi, vaški otroci, vsako nedeljo zbiramo pod lipo in poslušamo Francetove zgodbe, ki jih ima zmeraj na zalogi.

Kaja je z zgodbo sodelovala na natečaju Bodi pisatelj/pisateljica in prejela nagrado ter posebno priznanje za posebno omembo mlade ustvarjalne pisateljice za 2. triado.

POTOVANJE SKOZI ČAS IN SREČANJE S FRANCETOM PREŠERNOM

»Klik! Klik!« se oglasijo gumbi in zavrtelo se mi je. Od takrat ne vem, kaj se je zgodilo, vem le, da sem trenutno namenjen k nekemu Francetu. »Ihaaa!« se zasliši hrzanje konj.

Predramim se in ugotovim, da se je pokrajina spremenila.

Čeprav še nisem videl ostro, sem zagledal meglene obrise konjske glave, ki se je sklanjala nad menoj. Hudo sem se prestrašil in skočil v zrak. Pozdravil me je gospod, ki ga nisem poznal, a ko si je snel klobuk, sem se zavedel, da sem tu, da bi izvedel, kdo je ta France, ki ga iščem. Odzdravil sem gospodu in stekel po ulici.

Bil je hladen poznojesenski dan, ko sem taval po uličicah Kranja in zaman spraševal, kje bi lahko našel nekega Franceta. Nenadoma pa sem na ramenih začutil žensko dlan. Obrnil sem se in zagledal starejšo ženico s staro avbo na glavi. Hitro mi je odščebetala, da me pričakuje gospod doktor gori v pisarni. In tako sva se napotila k njemu.

Ko sva prisopihala po stopnicah, mi je stisnil roko krepak, a čemerem mož in mi povedal, da je on doktor France Prešeren ter me povabil na večerjo. Sprejel sem povabilo in skupaj sva sedla za veliko hrastovo mizo. Potlej je Katra, kakor je bilo ženici ime, prinesla lonec slastno dišečega ričeta. Pcedile so se mi sline.

Vprašal sem gospoda, kaj je po poklicu, namreč rad bi postal zdravnik. Odvrnil mi je, da je končno dobil svoje odvetniško mesto, saj je prej delal le kot pomočnik. Povedal mi je tudi, da mu je tukaj v Kranju všeč, saj je ravno nekje na polovici poti med Vrbo pri Radovljici, kjer se je pred 46 leti rodil, in Ljubljano, kjer je preživel večino življenja in kjer ima svoje otroke. Začudil sem se, namreč pri nas je navada, da oče živi skupaj z ženo in otroki, razen če sta ločena, zato sem ga povprašal. Obraz se mu je zmračil in povedal mi je, da nima dovolj denarja, da bi živel skupaj z družino. Rekel je tudi, da ima tri otroke, od katerih mu je najbolj pri srcu hčerka Tinka, ki se bo nekoč pridružila Katri v kuhinji.

Vprašal sem, kaj počne v prostem času. Odvrnil je, da piše pesmi. Prosil sem ga, naj mi kakšno pokaže. Podal mi je list papirja. Na njem je pisalo Sonetni venec. Videl sem tudi, da se začetki vrstic povezujejo in da piše: PRIMICOVI JULIJI. Vprašal sem ga, če je to pesem posvetil svoji ženi. Odkimal je in mi začel pripovedovati: »Jaz sploh nimam žene, otroke imam z neko deklino, ki se piše Jelovšek. Pesem sem napisal Juliji, ki je tako lepa, a kaj ko so lepa dekleta po navadi prevzetna in izbirčna. No, saj boš že videl, ko boš malo starejši. No, ta Julija se je potlej poročila z mojim sošolcem z liceja. »A, na liceju ste bili? Kje ste se sploh šolali, saj v Vrbi ni šole, kajne?« sem povprašal. »Hja, moje otroštvo ni bilo lahko, namreč moja mati Mina me je pri 7-letih poslala k stricu na Kopanj nad Grosupljem. Potlej sem šel v Ribnico, »pol« še v Ljubljano in na licej. Na koncu sem zaključil še študij filozofije in prava na

Dunaju.« »Kje pa preživljate poletja?« sem povprašal. »Se kdaj kopate v Savi?« »Oh, Sava... ta reka sem mi nikoli ne bo oddolžila. Vzela mi je najboljšega prijatelja, Čopovga' Matijo. Kopal se je v Savi in se utopil. Njegova smrt me je tako prizadela, da sem mu napisal pesem. »Jo lahko pokažete?« sem ga želeče pogledal. »Izvoli,« mi je pomolil izjemno dolgo pesem. Mislil sem mi: »Ta smrt ga je morala res hudo prizadeti.« »Kje vam je bilo najbolj všeč, ko ste bili že toliko potovali?« »Dragi moj, doma je vendar najlepše! Nikoli ne bom pozabil, ko sem se z drugimi vaškimi otroci podil po vasi. Plezali smo na kozolce in drevesa, se zavijali v seno in rabutali sosedove hruške, a kaj ko sem moral tako zgodaj na tuje.« »Zagotovo ste imeli tudi v Ljubljani kakšnega prijatelja.« »Ja, res! Imel sem Andreja Smoleta, a tudi on je umrl prezgodaj.«

Dalje nisem več spraševal. Ko sem polizal krožnik, sem vstal in se zahvalil. Pesnik me je pogledal, se mi nasmehnil in stisnil pest suhih fig v žep. »Pa srečno!« je še dejal.

Nikolaj Makuc, 8. a

POTOVANJE SKOZI ČAS IN SREČANJE S FRANCETOM PREŠERNOM

Danes je zame zelo pomemben dan. K Francetu Prešernu grem na večerjo! Se že veselim. Opisala vam bom, kako je g. Prešeren opisal svojo življenjsko zgodbo.

Potrkala sem na njegova vhodna vrata. Odprl mi je in se drobno nasmehnil. Pa saj se ni nikoli veliko smejal! Vedno je bil bolj tih in zadržan. Vseeno me je povabil naprej. Sedla sem za mizo. Bila je lepo pogrnjena, a kaj je bilo na njej se več ne spomnim. Nato je g. Prešeren sedel nasproti mene in kar brez uvoda začel pripovedovati. »Veš, nisem ravno pri zdravju, zato bi rad, da pozorno poslušáš mojo zgodbo in jo potem zapišeš.« Pritrdilno sem prikimala, nato je nadaljeval. »V Vrbi je bilo 3. decembra leta 1800 skoraj običajno. Skoraj, namreč, tistega dne sem se rodil. Oče Šimen je prihitel v kamro, kjer sva bila z mamo, ko je zaslišal moj jok. Bil sem zdrav otrok in oče me je bil zelo vesel. Takrat sta moji sestri Katra in Jera mirno spali. Mimogrede, pozneje sem dobil še pet sorojencev, tako da nas je bilo kar osem.

Že od malih nog sem se rad učil, zato sta me starša poslala k stricu, ki je bil duhovnik. Tudi on je opazil mojo željo po znanju, zato me je poslal v Ribnico. V tamkajšnji šoli sem bil vpisan v zlato knjigo učencev. Mama je hotela, da bi nato šel za duhovnika, jaz pa sem šel na Dunaj študirat pravo. Šlo mi je

dobro, le na tesnem sem bil z denarjem. Med počitnicami sem se enkrat vrnil domov, sicer sem pa hodil tudi v Ljubljano. Na oddihu sem spoznal Andreja Smoleta, mojega prijatelja, ki je žal preminil.« Ob tem so se mu malce orosile oči. »Skupaj sva gledala za dekleti, najbolj nama je bila vseč krčmarjeva hči Zalika. A bila je prevzetna. Odločil sem se, da ji napišem pesem. Tako sem, ko sem se vrnil na Dunaj, napisal balado z naslovom Povodni mož. V pesmi sem uporabil ime Zalika, pozneje pa sem ga zamenjal z Urško. Z njim sem poimenoval prevzetno lepotico.« To že vem, zato sem mu rekla, da o baladi ni treba izgubljati besed, saj smo jo pri gospe Sitar spoznali do potankosti. Zato je nadaljeval. »Poleg Povodnega moža sem napisal še nekaj pesmi, a sem jih kasneje zavrzel. Razlog za to je bil slavist Jernej Kopitar, ki mi je svetoval pri pesmih. Kasneje nisem več prenašal njegove kritike, zato sem ga omenil v sonetu z naslovom Apel in čevljar. Natančneje, v verzu, ki gre takole: »... *le čevlje sodi naj Kopitar!*« Ampak pustimo zdaj to. No, naj ti povem še, da sem nekega dne na Trnovem v cerkvi zagledal Julijo. Julijo Primic, mojo največjo ljubezen. Mogoče je malce čudno, takrat je bila stara sedemnajst, jaz pa triintrideset. Vseeno, nekaj časa sem skrival ljubezen do nje, potem pa sem ji napisal Sonetni venec. Objavil sem ga v časopisu, a me Julija nikoli ni marala. Poročila se je z bogatunom, kateremu so na gimnaziji na Dunaju vedno dajali prednost. Za Sonetni venec mi je povedal Matija Čop, moj najboljši prijatelj. A tudi njega ni več. Utonil je v reki Savi, na Tomačevem. Tisti dan me je vprašal, če bi se

šel z njim kopat. Rekel sem, da ne, potem pa sem to odločitev obžaloval najbolj na svetu. Posvetil sem mu sonet, ki je bil nekakšen uvod mojemu epu z naslovom Krst pri Savici. Verjetno ga poznaš, kajne?» Prikimam. »Katra mi je takrat rekla, da je bolje, da nisem šel z njim, ker bi mu poskusil pomagati, a tudi jaz nisem znal plavati in bi utonil tudi jaz. Vseeno, vmes sem pisal pesmi, spoznal sem tudi Ano Jelovškovo. Najprej sva bila prijatelja, potem pa sva se poročila. Imela sva tri otroke, a je živa le Ernestina, moja mala kuharica. Rad bi jo preživiljal, rad bi preživiljal njo in mamo, saj imam odvetniško pisarno v Kranju. Upam, da bosta po moji smrti dovolj lagodno živeli.« »G. Prešeren, zdaj moram iti,« ga prekinem. »Res me je veselila večerja z vami.« »No, hvala tudi tebi,« mi odgovori. Oblečem plašč in odidem.

Zdaj sedim za pisalno mizo in pišem tole. Upam, da se boste iz mojega besedila o Prešernu naučili nekaj novega.

Ula Stres, 8. a

POTOVANJE SKOZI ČAS IN SREČANJE S FRANCETOM PREŠERNOM

Sedela sem v dnevni sobi, srebala čaj in prebirala zelo zanimivo knjigo. Ravno sem brala zelo romantičen odlomek in junaka sta se že skoraj poljubila, ko zaslišim zvonec. Odpravim se iskat telefon, ko se spomnim, da je to vendar zvonec naših vrat. Urno se odpravim k vratom, vendar pred vrati ni nikogar. Oziram se zdaj levo, zdaj desno, v bližini pa ne opazim žive duše. Tedaj se ozrem malo nižje in pri mojih nogah zagledam čudno škatlico, na kateri je napisano moje ime.

Odpravim se v hišo, v kuhinji vzamem škarje, se udobno namestim v naslanjač in zavzdihnem. »Le kdo se spomni v nedeljo zjutraj pošiljati darila? In to meni,« pomislim. Ko pa odprem zaboj, v njem zagledam majhen okrogel predmet, ki ima na sredini vdolbino. Nad tem je napis: »Pritisni tukaj.« Kaj hudega bi se mi pa lahko zgodilo? Pritisnem.

Občutila sem se kot bi me posrkal ogromen sesalec. Vrtela sem se, se raztegovala, se premetavala. Bila sem majhen prašni delec v veliki cevi. Potem pa se nenadoma ustavim in se znajdem v nekakšni stari, kmečki sobi. Namesto postelje so bili kupi slame, v sobi pa tudi ni bilo nobenih elektronskih naprav. V sobo nenadoma vstopi starejši gospod, obilne postave in košatih las. Zdi se mi nekam znan. Šele ko se mi

predstavi, me prešine. »Ime mi je France. France Prešeren.« Skoraj me zadene kap.

»O, živjo gospodična. Sem že mislil, da te ne bo. Veš, naročil sem enemu svojih pomočnikov, da povabi nekoga iz prihodnosti, da mu povem svojo zgodbo. Zato te danes vabim, da se mi pridružiš pri večerji. Moja sestra Katra zna odlično kuhati tudi vegetarijansko.« Nekaj časa sem ga opazovala z budnimi očmi, potem pa zajecljala: »Ja, hm, seveda.«

»No, večerja je že na mizi, pridruži se mi,« odvrne pesnik in se odpravi v kuhinjo. Tiho capljam za njim. Miza je pogrnjena z lepo izvezenim prtom, na velikem krožniku se kopiči zelenjava in ribe. »Prosim, sedi,« mi ponudi. Ko sprejem povabilo, se odhrka in z mirnim glasom začne pripovedovati.

»Rodil sem se v zelo lepem in kar premožnem naselju, v Vrbi. Bil sem tretji otrok in prvi sin. Nekako sem bil mamin ljubljeneček. Že zelo majhnega so me poslali k mojemu stricu Jožefu, da me je naučil brati in pisati. Ugotovil je, da sem dovolj bister, zato so me poslali v ribniško šolo. Tam mi ni najbolj ugajalo, a kljub temu sem bil zapisan v knjigo zlatih učencev. Prihod v Ljubljano mi je bil v veliko olajšanje in tam sem se devet let pridno učil. Ko zaključil licej v Ljubljani, sem želel nadaljevati s študijem filozofije, zato sem želel oditi na Dunaj. Mama je ob mojem odhodu vekala in me s težkim srcem pustila od doma. Obljubil sem, da bom pisal pisma. A po pravici povedano, se to ni zgodilo pogosto. Ko sem končal

s študijem, sem si zaželel postati doktor prava. Tako sem še nekaj let živel na Dunaju. Imel sem nekaj finančnih, no, kar precej finančnih težav. Zaradi tega sem se že hotel vrniti v domovino in se predati bogoslužju, kakor je hotela moja mati, vendar so me pregovorili moji dunajski prijatelji. Z njimi sem se veliko družil in sem zelo vesel, da sem jih imel. Ob priložnostih sem si zapisal kakšno pesmico in s tem zabaval druge. Mnogi so mi pravili, da sem bil izjemno duhovit človek. No, ne bi se rad preveč hvalil. Največji navdih za pisanje pesmi pa sta moja ljuba domovina in nesrečne ljubezni. Oh, ta ljubezen,« zavzdihne in nekaj časa zre vame, dokler mu končno ne pokimam, ker imam občutek, da si od mene želi potrdilo.

»Oh, ta Zalika ... Bila je moja prva ljubezen. Veš, Povodnega moža sem napisal njej. Da o Juliji Primic ne bi govoril. Dolgo sem ji dvoril, vendar pa sem zdaj izgubil upanje. Bila je izredno lepa, nepopisno lepa. Lepota me vedno premami. Vendar sem spoznal, da lepota ni vse. Sedaj imam otroka, Ernestino, z Ano Jelovškovo. Pridno dekle je, ta Ana. Pa vseeno mi srca ne stre samo ljubezen. Najbolj me je prizadela smrt prijatelja Matije Čopa. To je bil mož, kateremu ni enakega. Nikoli mi ne bo pobegnil v pozabo. Z njim sem preživel najlepša leta svojega življenja, ampak nič ni večno. Smrt Andreja Smoleta, še drugega dobrega prijatelja, mi je to še bolj potrdila. Veš, nočem te preveč moriti z vsem tem krutim življenjem. Brez skrbi, bilo je tudi lepo. Mislim, da bom

tukaj mojo zgodbo končal. Hvala, ker si me poslušala,« še reče in stopi stran. Nekam, kjer ga ne bom več nikoli videla.

Za sabo pusti majhen okrogel predmet. Pritisnem. Ponovno se najdem v veliki cevi. Spet me premetava, razteguje in meče sem ter tja. Zagledam svojo knjigo, svoj še vedno topel čaj in z nasmehom na obrazu zavzdihnem.

Kalina Naskovski Perne, 8. b

GLOSA 9

Življenje je polno laži,
strah spreminja oblike,
pomagajo pa naše razlike.
Zdaj vsaj vemo, kako se živi.

Vsak od nas je že kdaj pomislil,
da so nas že od mladih nog učili,
naj delamo, da bomo kaj zaslužili.
Ko smo v šoli takole garali
in kasneje za ocene barantali,
in ko smo že mislili, da konec je naših dni,
smo ugotovili, da se še niti dobro začelo ni.
Govorili so, da to ni čisto nič nenormalno,
ampak popolnoma banalno.
Življenje je polno laži.

Ko zmanjka listov, je knjige konec;
ko pa v življenju končaš eno poglavje,
te nikdar ne čaka slavlje.
Le nove vrste trud in garanje,
ki se ti včasih prikradeta tudi v sanje!
Najprej te je bilo strah roditeljev;
potem učiteljev.
Čez nekaj let raznih šefov,
na stara leta pa le še usode in lastnih grehov.
Strah spreminja oblike.

Tega se je bal že Prešeren,
ampak bom tvegala z ostrimi besedami,
ki pa končno niso napisane s kredami.
Upam, da mi te kitice ne bo črtala cenzura,
tudi, če se pritožim, kako presneto počasi teče ura!
V mislih imejte, da so moj način besedne slike,
drugi pa imajo za premagovanje stresa druge oblike.
In ko najdeš stvar, za katero je vredno živeti,
moraš ves dan v šoli preživeti.
Pomagajo pa naše razlike.

Kljub vsemu ni tako slabo;
spoznaš kar nekaj super ljudi,
tudi, če se na prvi pogled ne zdi.
Še vedno spoznavamo svet,
pa čeprav že kar nekaj let.
Morda se ne zdi,
vendar bomo to pogrešali vsi.
In zdaj, ko se konec približuje,
to občuti vsak, čeprav ne žaluje.
Zdaj vsaj vemo, kako se živi.

Aiša Bečirović, 9.b

LITERARNI DOGODEK S ŠPANSKO PISATELJICO CARE SANTOS

V torek, 28.3.2017, nas je v okviru turneje po slovenskih šolah obiskala španska pisateljica Care Santos. Gospa je priznana avtorica otroških in mladinskih del, v slovenščino so prevedene njene knjige Prodam mamó, Prodam očeta in Prodam Rozinkota. Za pisateljico smo pripravili kratek kulturni program in ji zastavili kopico vprašanj o njenem življenju in delu. V enournem pogovoru so tudi učenci imeli priložnost predstaviti nekaj zamisli, ki so se porodile ob branju avtoričinih knjig. Opisali so lastnosti popolnega očeta in pisateljici razložili, kaj jim gre pri starših na živce in katere njihove ponavljajoče stavke sovražijo.

Popolni oče:

- me ne kritizira, ampak spodbuja.
- hodi z mano po nakupih in me pusti, da sam-a izbiram.
- se kdaj pa kdaj ukvarja samo z mano.
- ne preživlja toliko časa na računalniku.
- nas pelje na izlet ali potovanje.
- je potrpežljiv in ne obupa takoj, ko mi kaj ne gre.
- je bolj odgovoren: pomaga mami in nam otrokom.
- poskrbi za naše želodčke.
- me potolaži.
- se postavi zame, če mi mama dela krivico.
- mi da milijon evrov.

Sovražim, da mi starši govorijo:

- Ali spet paradiirate pred televizijo?
- Ne verjamem ti.
- Ne sanjat.
- Pojdi po mleko v klet.
- Zapri vrata, ugasni luč!
- To je moja hiša, delal boš tako kot ti rečem!
- Pusti, da ti stisnem ta mozolj.
- Preveč govoriš.
- Omejil ti bom čas na telefonu.
- Izklopili bomo internet.
- Računalnik/telefon bom vrgla skozi okno.
- Pospravi svojo sobo.
- Kaj spet lenariš, daj kaj naredi!
- Pojdi ven s prijatelji.
- Pazi, da ne boš tega uničil/a!
- Že prav, si bom to zapomnila za naslednjič!
- Saj si ravnokar jedel/a.
- Ne stiskaj k sebi mačke, ker ima bolhe.

Na živce mi gre, da:

- starši, preden začnem gledati televizijo, pridejo in prestavijo program.
- oči mami ne sporoči, tisto kar mu naročim.
- mi pregledujejo zvezke, potem ko naredim domačo nalogo.
- med počitnicami vsak dan skuhajo jajca.
- želijo, da za vikend zgodaj vstanemo in gremo hodit.
- brskajo po moji torbi, čeprav jim točno povem, kje imam kaj.

- mečejo po tleh lonce, ko spim.
- kritizirajo vse, kar počnem.
- stresajo na nas nezadovoljstvo.
- me vsak dan zbudijo ob 6-ih.
- mi vzamejo telefon, tablico ali prenosnik.
- me ignorirajo.

Po zgledu iz knjige Prodam očeta smo napisali nekaj oglasov:

Sem zelo pameten in izkušen fant. Strašno dober sem v igranju video igrice,
malokdo mi seže do kolen. Odlično znam repati. Sem dober v matematiki in angleščini.
Vas zanimam? Priklikajte me na spodnji povezavi.
Valerijan G. iz 4. a

Star sem deset let. Sem zelo visok in igram košarko. Treniram jo trikrat tedensko. V šoli imam zelo dobre ocene. Rad igram karte s Filipom.
Mark M. iz 4. a

Star sem deset let. Sem zelo visok in igram košarko. Treniram jo trikrat

tedensko. V šoli imam zelo dobre ocene. Rad igram karte s Filipom.

Mark M. iz 4. a

Prodaj hčerko, staro 12 let in tri četrtine. Tekoče govori dva jezika in je lena. Včasih pomaga. Nima najljubše hrane, je vse. Tušira se več kot pol ure. Ne zлага svojih stvari (večino). Spi zelo dolgo in večino časa posluša glasbo.

Tija M. iz 7. a

Prodaj sina, starega 12 let in pol. Nosi očala in nočni aparat. Obožuje palačinke in vse kar je povezano z računalniki.

Bor H. iz 7. c

Pripravili učenci španščine iz 7. in 8. razreda ter učenci iz krožka španščine iz 4., 5. in 6. razreda pod mentorstvom Mojce Ekart, učiteljice španščine in ruščine

ILUSTRACIJA: Kalina Naskovski Perne, 8. b